

Vzpomínám si, jak jsem se tu první tejdny cejtila divně. Sama a bez plánu. Ještě panovala tuhá zima a já jen depkařila v peřinách. Svoboda postupně začala střídat samotu po těžkým rozchodu. To byl vlastně hlavní důvod, proč jsem se ocitla ve městě, který mě vrátilo zpátky do života. Sto díků Praze za to, jak mě postavila na nohy.

Ze dne na den mi skončil vztah s Borisem, kterej jsem brala jako samozřejmost. Naše krize trvala pár měsíců a já si nechtěla připustit, že my dva si souzení holt nejsme. Dostalo mě to na dno. Jediná možná varianta byla jasná – sbalit si to málo, co mám, odjet z Tábora, spálit mosty a doufat v lepší zítřky.

Shodou náhod moje dlouholetá kamarádka Alžběta právě hledala k sobě na pokoj na pár měsíců spolubydlící. Spolu s rodinou mě v té době podržela nejvíc. I přesto, jaká troska ze mě tehdy byla. Ani já bych se se sebou v takovém stavu nezahazovala. Na bejvalým jsem si pravděpodobně vypěstovala závislost a rozchod mi moc na sebevědomí nepřidal.

Práci jsem si sehnala přes Facebook, kde nutně hledali recepční do administrativní budovy na Václaváku. Brala jsem to jako krok k tomu, abych se opět otrkala mezi lidma a stala se nezávislou a sebevědomou Gábinou, jakou jsem byla ještě před tím dlouhým, svazujícím vztahem. Poznala jsem tam skvělé holky a kamaráda Libora, s nímž udržuji kontakt dodnes. Na druhou stranu jsem si to už složitěji nemohla naplánavat. Pondělí až pátek jsem trávila v Praze, víkendy u rodičů v Táboře, odkud jsem ještě jako bonus dojížděla na přednášky do Budějovic. Pravda, že mi moc času na přemýšlení našťěstí nezbejvalo.

Postupně se moje náklady na pražský život zvyšovaly a já potřebovala víc směn. Náš provozní manažer mi domluvil pohovor na Pankráci, kde jsem si za stejnou práci měla finančně polepšit. Po prvním setkání s mým současným nadřízeným Tomášem jsem cítila, že Pankrác bude ta správná volba. Bez většího váhání jsem nabídku přijala s nástupem od Nového roku. Jak symbolické.

Do všeho toho chaosu mi začínalo zkouškové na ekonomce. Hezky se mi tyhle změny sešly všechny naráz. Hledat si ještě práci, která by byla náročnější, jsem nepotřebovala.

Tady vlastně začíná celá moje story. Na tomhle osudovém místě, kde se mi dějou věci, který jsem si vždycky tajně přála.

Ne každé začátek je jednoduše a můj samozřejmě nebyl výjimkou. Nová práce, nový město, žádní známí a v neposlední řadě žádná maminka, který bych se mohla vybrečet na rameno. Zvykat si na tři spolubydlící, když jsem si ještě donedávna užívala samoty na vesnici, která má 100 obyvatel, po boku mého milého, nebyla sranda. Co vám budu povídat.

Do nedávna jsem bydlela s jedním chlapem a teď mám bydlet se třema holkama? Od té doby už neznám pojem soukromí. Byt vypadá jako squat, kam chodí přespávat studenti, co po sobě rozhodně následující den neuklízí škody z předešlý divoký noci. Pach z cigaret a trávy mě praštil do nosu hned po prvním vstoupení do dveří a od té doby se ho nemůžu zbavit. Jeho vzhled mě donutil se tomuhle stylu podřídit a veškerý čas trávit venku, nedej bože, že bych si tam někdy měla vzít návštěvu. Holt si budu muset najít maníka s vlastním bytem.

Asi po týdnu bydlení v Praze jsem pochopila následující, myslím, že tím nováčkům ušetřím mnoho nepříjemností:

Po schodech v metru se běhá, a to zásadně po levé straně, protože každé správnej Pražák nemá čas a metro jezdí až po dvou minutách!